SUSANNA BAILEYOVÁ

Krkavčí pouto

Albatros

Krkavčí pouto

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Susanna Baileyová
Krkavčí pouto – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Krkavčí pouto

SUSANNA BAILEYOVÁ

Albatros

Pro Gabriela a „Apple“,
kteří nikdy nemohli volně létat

První kapitola

Billie probudila zima. Dere se dovnitř prasklým oknem nad její postelí a studí ji ve vlasech. Toliko k tomu, co s tím oknem Daniel minulý týden udělal. Kousek lepicí pásky, to je všechno, co pro něj znamenám. Už se uvolnila a vlaje ve větru. „Je to jen dočasné řešení," řekla mamka. „Dokud nebude mít více času."

Daniel. Taky je dočasný. I když to neví. Mamka přijde k rozumu, až táta bude moct domů. Musí.

Billie ještě pořádně nerozlepila oči, ale nejde jí zachumlat se zpátky do peřiny, už by neusnula. Ne dnes. Dnes si Daniel přinese svoje poslední věci. *Stěhuje se k nim.*

Posledního půl roku se sem kousek po kousku vkrádá. Jako zloděj v noci krade prostor, který patřil tátovi. Přinesl s sebou svůj hlasitý smích, který se odráží ode stěn, Billie z něj bolí uši a místnosti se kvůli němu zdají menší. Jeho pohled přikoval mamku k zemi a zbavil ji úsměvu.

Ale teď, dnes je to oficiální. „Nový začátek," řekla mamka cizím hlasem. *Pokračujeme dál…*

Bez táty. Aniž by mu to řekla. Aniž by se zeptala Billie. Stará mamka *před Danielem* by tohle nikdy

neudělala. Všechno je jiné. Všechno je špatně. Billie musí jednat. Dneska.

Přetáhla si přes sebe peřinu jako plášť. Klekla si na postel, strhla tu pitomou pásku a vyhlédla ven přes studené tmavé sklo. Natahuje krk, hledá hvězdy a počítá je.

Jedna.

Dvě.

Tři.

Utřela sklo, které zamlžila svým dechem, a zahlédla další hvězdu, jak bliká nad bytovými domy Carlton. Čtyři hvězdy jsou *dobré.* Je to nejvíc, co kdy viděla nad touto čtvrtí, kde obloha málokdy bývá jasná a nikdy není úplně tmavá. *Nadějný příběh z nebe,* řekl by táta. Značí příslib klidného a jasného nadcházejícího dne. Dobrá. Alespoň počasí je na její straně.

Vybavila si jinou oblohu. Temnou oblohu v Dalesu posetou stříbrnými hvězdami. Tisíci hvězd třpytících se nad stinnými kopci a údolími, stříbrnými vodopády a křivolakými kamennými zídkami. Viděla ráno krkavce vstávající spolu se sluncem, temné a tajemné nad zamlženými kopci. *Skutečně* to všechno zažila, když byla malá, nebo jí výjevy nebes vepsal do hlavy táta? Nebyla si jistá.

Pomyslela na tátu. Je už taky vzhůru? Asi ano. Snažila se představit si ho v jeho úzké posteli. V jeho malém čtvercovém pokoji bez oken. Přemýšlela o světě, který lidem krade hvězdy a vyprávění oblohy jen proto, že udělali jedinou chybu. Znovu pomyslela na Daniela, který si hvězd nikdy ani nevšiml, nikdy se do oblohy ani nezaposlouchal. Daniela, který přichází, když už měsíc usíná, a chce jídlo, rychle. A chce ticho.

Proč se všechno musí točit kolem něj? Vždyť to ani není jeho domov. Nikdy to nebude jeho domov.

Dneska Billie odchází, jde hledat tátu. Bude pryč z bytu, než se Daniel vrátí, a ať si o tom mamka myslí, co chce. Plánovala počkat, až po noční směně tvrdě usne, aby se mohla připravit na odchod, sbalit si, co potřebuje, a nemusela se bát, že se každou chvíli objeví. Nemůže už čelit další snídani s unaveným, rozzlobeným Danielem. Nechce strávit další napjaté ráno, kdy mamka poletuje kolem jako úzkostlivá včela, aby náhodou nezpůsobila přílišný hluk, zatímco on se snaží usnout. A kromě toho noční obloha se čtyřmi hvězdami znamená jasné mrazivé svítání. Jedno z tátových *hvězdných svítání.* Billie si to nenechá ujít.

Oblékla si tričko, dva svetry, džíny a teplé ponožky. Zezadu ze skříně vytáhla batoh. Už je dost těžký, nacpaný dekou, starou podložkou na kempování, baterkou, náhradními džíny a svetrem. Z Danielovy tajné zásoby v ledničce si vzala čokoládovou tyčinku. A ještě jí zbývá přibalit jídlo a lahev s vodou. Billie to ale zvládne. Musí.

Čekala, až uslyší mamčiny rychlé kroky a cvaknutí vypínače v koupelně. Zamířila do kuchyně a nacpala do svého batohu dva balíčky brambůrků a kus sýra. Není to moc, ale bude to muset stačit. Nemůže riskovat, že mamka hned zjistí, že chybí nějaké jídlo. A stejně už nemá místo. Batoh je nacpaný k prasknutí. Billie může jen doufat, že si toho mamka nevšimne. Na druhou stranu mamka si v poslední době nevšímá ničeho. Pokud to tedy nemá něco společného s Danielem.

Na sporáku už vařila konvice a v toustovači měla Billie připravené čtyři krajíce chleba, když do kuchyně

vešla mamka, která ve žlutém světle zářivky ospale mžourala očima.

„Posaď se, mami," řekla a položila hrnky na stolek. „Čaj a toust budou hned."

„Jsi zlatíčko, Billie," odvětila mamka. Sáhla do kapsy županu pro skřipec do vlasů, nabrala a zatočila své tmavé vlasy a sepnula si je na temeni hlavy. Dva pramínky jí vyklouzly. Zastrčila si je za uši. „Vypiju to, zatímco se budu převlékat," podívala se na hodiny na zdi. „Slaninu a vejce, protože je sobota. Chceš, abych ti pomohla?"

Billie zavrtěla hlavou. „Já slaninu nejím. Ty taky ne. Ale když ji má rád *Daniel,* tak ji najednou máš ráda i *ty?*"

„Billie, zlato," povzdechla si mamka a svěsila ramena. Otevřela šuplík s příbory. Nože, vidličky a lžíce s rachotem dopadly na stůl. Mamka je roztřídila a pečlivě uspořádala na tři místa.

Tousty vyskočily z toustovače. Billie dva vzala a namazala je máslem. Škrábání nožem se hlasitě rozléhalo. Podala mamce hrnek čaje. Od okraje se zvedala pára, která mizela v chladné ranní místnosti.

„Mamko, jdu ven," řekla. „Sbírat listí a tak. Do školy." Vlastně je to pravda. Potřebuje listy na zimní výtvarný projekt. Jen ještě ne teď.

Mamka se podívala na hodiny na zdi. „Je ještě brzo na to, abys šla ven, Billie. Ještě je tma."

Billie pokrčila rameny. „Lepší než zůstat tady," zamumlala.

Mamka se posadila na okraj dřevěné židle – jako motýl, který právě přistál a hned se zase chystá odletět. Objala rukama hrnek a zahleděla se Billie do tváře. Natočila na prst jeden z Billiiných kudrnatých pramínků.

„Dej Danielovi šanci, ano, zlato? Jakmile tu bude opravdu s námi, jako součást rodiny, všechno bude snazší. Lepší. Pro nás obě. Uvidíš." Odvrátila pohled, zadívala se do svého čaje a zamíchala ho, jako by v něm něco hledala. Jako by možná ani sama nevěřila tomu, co právě řekla.

Jako by možná kousek staré mamky byl pořád tady, hned za jejíma očima.

Po půl roce, co ho má po svém boku, to už musí vidět. S příchodem Daniela se nic nezlepšilo. Jen jeho situace. A nechce se na ničem podílet. Chce jen převzít kontrolu, být šéfem.

Ještě to stojí za pokus. Billie se dotkla mamčiny ruky. Byla studená a suchá jako spadlý podzimní list.

„Řekni mu to, mamko, *prosím*. Řekni mu, že sis to rozmyslela. Že nechceš, aby se sem nastěhoval, že už *ho* nechceš. Nemůžeš ho přece chtít. Už tě ani nerozesmívá jako dřív. Nedovolí ti být sama *sebou*. Ne doopravdy. A on… on mě nenávidí…"

Billie se zatajil dech. Máma byla zticha. Úplně zticha. Že by ji pro jednou poslouchala? Billie vložila poslední naděje do ztichlého prostoru.

„Teď přece *nemůžeš* Daniela nechat nastěhovat! Táta už bude brzo venku a ty jsi mu o tom ani neřekla, ne? Jak se bude cítit, až ho tu najde? Nenechá ho tady. Pořád jsme *rodina* – já, ty a táta. Může to být jako dřív… než se to všechno stalo. Pamatuješ?" Billie pozorovala mamčinu tvář a snažila se v ní něco vyčíst. Nešlo to. Byla… uzavřená.

Skousla si ret a pokračovala: „*Táta* všechno napraví, mamko, dá věci do pořádku. Víš, že to udělá. Zase si

najde práci a ty už nebudeš muset tak dřít ani se trápit kvůli penězům. Budeme se moct přestěhovat pryč z tohohle bytu někam, kde to nebude tak smutné a tíživé a – stísněné. Pořád tátu miluješ, vím, že jo. *Musíš.* Je to pořád stejný člověk, pořád stejný *táta…*"

Mamka si povzdechla a podívala se na Billie. Otevřela ústa, aby něco řekla, ale jen zavrtěla hlavou. Ručičky hodin cvakly a prolomily ticho. Sedm hodin.

Mamka stiskla Billie ruku a začala se zvedat od stolu, jako by ji tížilo vlastní tělo nebo ztracená slova. Vzala pánev a olivový olej a otevřela krabičku s vejci.

„Už jsme to probíraly, Billie," řekla mamka. „Daniel a já – jak to mezi námi je – je to složité. Ale je to v pohodě." Usmála se na Billie, ale její úsměv nebyl opravdový a neodrážel se jí v očích. „Vím, že je pro tebe těžké to pochopit, zlato. Zvlášť to s tvým tátou…"

Rozbila vejce o okraj misky. Obsah skořápky se přilepil na zubaté okraje a visel ve vzduchu, jako by ji nechtěl opustit.

„Co? *Co s mým tátou?*"

„To, že se *rozhodl* posledních pár měsíců nebýt v kontaktu." Otočila se a hodila skořápku do odpadkového koše. Víko se s klapnutím zavřelo.

Billie pocítila bolest na hrudi. Je to pravda. Táta se neozval téměř jedenáct měsíců. Ani na její narozeniny. Mamce to asi bylo jedno, ani se nepokusila zjistit proč. Billie ano. Sama zavolala do vězení, ale nikdo *jí* nechtěl nic říct. Jen jí řekli, že by si měla promluvit s mámou…

Mamka vytáhla ze šuplíku nůžky a odstřihla proužek bílého tuku ze slaniny. Daniel ho nemá rád. Znovu se podívala na hodiny.

„Tak jdi ven, zlato, a posbírej si to listí," řekla a snažila se znít jako dřívější mamka. Ta, která nikdy nejedla slaninu. Ta, která se usmívala na Billie a tátu pod jejich společným stromem, jako by celý její svět byl právě tam, na tom kousku trávníku. Ta, která naslouchala.

Billie zírala na stůl a pohrávala si s nožem a vidličkou. Části jejího obličeje se odrážely a koukaly na ni z lesklého ocelového povrchu. Jako by se tam zachytily kousky jejího *já* – tenké, zmatené úlomky –, rozptýlené na červeném plastovém ubrusu. Zabolelo ji u srdce.

„Ale nechoď dál než na hřiště, rozumíš?" dodala mamka přes rameno. „A pamatuj si, co jsem ti říkala o Tanglewoodu: jenom na okraj. Dál ne. Vrať se na oběd, přesně v půl jedné. Jasné?"

A je to. Mamka to *opravdu* udělá. Nahradí tátu Danielem. Billiina poslední naděje, že máma přijde k rozumu, se rozplynula jako pára nad hrncem. Alespoň zapomněla na svoje obavy ohledně Biliina brzkého odchodu. Daniel a jeho snídaně přesně na čas převážily nad vším ostatním.

Dokonce i nad Billiiným zlomeným srdcem.

Pod jednou střechou s ním už nechce zůstat ani minutu. Nechce být součástí mamčiny „nové rodiny". *Musí* něco udělat. Ohledně Daniela. Ohledně mamky – aby byla v bezpečí. Ohledně táty.

„Já vím, mamko," řekla a za zády zkřížila prsty. „Ne dál než na okraj lesa a uvidíme se u oběda."

Vytáhla batoh zpod židle, kousla do toustu a pořádně ho přežvykovala, aby jí z pusy náhodou nevyklouzla lež. To je další špatná věc, která přišla spolu s Danielem. Potřeba lhát mamce. To a ohlušující ticho, kdykoliv Billie zmínila tátu.

Druhá kapitola

Když Billie opouštěla byt, pouliční lampy ještě svítily. Žlutavé kruhy na namrzlém bělostném chodníku. Obláčky dechu a diamanty jinovatky při krásném úsvitu, přesně jak slibovalo vyprávění oblohy. Ve své „zimní" bundě však mrzla až na kost. Obzvlášť v tuto časnou hodinu. Ale uvnitř je taky chladno, a jakmile tam dorazí Daniel, bude ještě větší. Chladno uvnitř bodá a svírá jí slova v hrdle. Chladno venku je příjemnější. I v sedm ráno. Venku je volnost. Obzvlášť dnes.

V dálce hučí ranní provoz. Někde poblíž začíná chrčet a ožívat motor auta. Billie jde dál. Maluje prsty po namrzlých bocích ještě spících aut, rozbíjí led v příkopu botami, snaží se předstírat, že je zimní sobota v jejím druhém životě. V tom, kde byla šťastná a těšila se na Vánoce s mámou a tátou. Předtím než táta udělal VELKOU CHYBU a mamka potkala Daniela. V tom, kde Billie neutíkala pryč.

Když procházela kolem bytovky Garston, rozsvítilo se tam světlo: záblesk života mezi řadami mrtvých oken. Billie se podívala nahoru. Měsíc už byl unavený, jeho poslední bledé paprsky osvětlovaly ploché střechy a rovné šedé okraje bytového domu. Pokud si Billie

pospíší, bude mít hodinu čas na pozorování zimního slunce mezi stromy a na poslouchání zvuků – *symfonie,* jak by to nazval táta – probouzejícího se lesa. V Tanglewoodu se mu vždycky cítila nablízku, i když tam nikdy nebyl. Billie věděla, že by se mu tam moc líbilo. Možná tu není věčná obloha, rozlehlé kopce a vysoko vznášející se ptáci jeho milovaného Dalesu, ale Tanglewood je plný divokých prastarých písní a vůní země, které jsou součástí jeho života. Součástí života jich obou.

A nejlepší ze všeho je, že tam žijí krkavci.

Dnes se bude muset vydat dál než kdy předtím. Dál, než by si mamka přála. Tak daleko, aby se schovala.

Bude v pohodě. Stejně pochybuje, že by se jí podařilo dostat se až moc daleko. Za několika prvními řadami jehličnanů a bříz se proplétají husté spleti kmenů, bezlistých lián a keřů. Billiini noví spolužáci šeptali o čarodějnicích a duchách, kteří se tam skrývají v hustém porostu. Drápou, cení zuby a vydávají děsivé zvuky. Hejna černých vran a krkavců, která se shlukují na stromech, nazývají „posly zla". Znamení „temných sil". Varování. I dospělí se lesa bojí. Povídají si příběhy o psech, kteří zmizeli poté, co se vydali příliš hluboko za lákavými pachy. Někteří tvrdí, že za to mohou krkavci – *nemilosrdní zabijáci.* Jiní mluví o „podivínech", kteří se tam skrývají a *bůhví, co tam dělají.*

To je všechno nesmysl. Musí být. Billie nikdy neviděla, že by se v Tanglewoodu potloukal někdo další krom několika otravných dětí ze školy. A stejně to nejsou lesy, ptáci ani hloupé vymyšlené příběhy, co je strašidelné. Strašidelné je to *doma.* Mamka se ztrácí a Billie cítí, jak

se sama trochu zmenšuje každý den, kdy je Daniel doma a táta… tam není.

Krkavci z Tanglewoodu jsou prostě krkavci. Patří do lesa. Tam je jejich domov. Tady v této čtvrti z betonu a cihel nemají, kde by jinde byli. Shlukují se ve svých stromových věžácích. Stejně jako lidé ve svých vysokých bytovkách. Jako Billie a mamka. A Daniel. *Jestlipak jsou tam ptáci šťastní,* napadlo Billie.

Vzpomněla si na své první týdny v bytě během loňské zimy – *jejich* první týdny; jen Billie a mamka. Nesnáší to sídliště, nesnáší jejich nový domov už z principu. Není v něm táta. Ani žádné jeho věci. Nesnáší, že každou neděli cítí v chodbě vařenou kapustu paní Daleyové, která se mísí s všudypřítomným kořením, jež vůní zaplaví jejich podestu, a všechno je pak cítit po celém schodišti. Nesnáší, jak starý pan Lavinski pokaždé, když Billie vychází ze dveří, vystrčí hlavu ze dveří svého bytu. Ví, že je pravděpodobně jen osamělý a chce si s někým popovídat. S kýmkoliv. Ale ona nikdy neví co říct.

Když přijely poprvé, nelíbily se jí hlavně noční zvuky hudby a televizních pořadů ostatních lidí, které pronikaly do jejího pokoje – zmatená směsice dunění, naříkání a rozechvělých hlasů, jež se jí míchaly v hlavě, a ona měla pocit, že je čím dál tím víc od domova. Od táty. Ale zvykla si na to. Trochu. A pak, právě když červnové slunce začalo vše zahřívat, světlé záclony se zavlnily na šedých oknech, hluk se přesunul ven a příjemnější vzduch dovnitř, potkala mamka *Daniela.* Daniela, který jen mlčel a vrhal mrazivé pohledy, což mezi Billie a mamkou vystavělo zeď. Daniela, jenž křičel, a Billie kvůli tomu v noci nemohla spát a přes den ji jeho křik

přikovával k podlaze. Od té doby byla Billie někdy ráda, že zvuky z jiných životů přehlušují zvuky jejího vlastního. A venku se jí zalíbilo víc než kdy jindy.

Ale tento nový svět venku nemá téměř žádnou zeleň. Na to si nikdy nezvykne.

Jejich starý krabicovitý dům na druhé straně města byl stísněný; samé tmavé barvy a roztřepené tapety, které místy prosvítaly přes mamčin nový pastelový nátěr a které, jak mamka říkávala, *musely mít poslední slovo.* Táta nikdy nedokázal vyměnit ošoupané koberce zděděné po předchozích nájemnících, nikdy na to neměl peníze. Ale dům na ulici Lambert Drive číslo 12 měl *zahradu:* úzkou a dlouhou. V zahradě byl trávník posetý divokými květinami, které měnily barvu podle ročních období a na jaře a v létě bzučely hmyzem. A byly tam stromy: dva. Stará zkroucená třešeň, která v květnu přinášela růžové sněhové závěje, a vysoká ladná jedle, na které na jaře hnízdili ptáci a v zimě je chránila před ostrými větry od severu.

Táta trval na tom, aby trávník zůstal divoký. Doprostřed vyskládal kamenný chodníček. Posekal jen malý čtvercový kousek pod třešní, kde mohli s Billie ležet na dece, společně si číst příběhy na obloze a poslouchat štěbetání ptáků na kymácejícím se jehličnanu. A hledat hvězdy.

Za teplého počasí se k nim přidávala i mamka, usmívající se a ospalá, s knihou na hrudi. Ten kousek trávníku Billie připadal jako středobod vesmíru.

Billie pocítila v srdci bodnutí touhy. Je jejich malý vesmír stále na čísle 12, nebo už je zarostlý a zanedbaný? Zničený betonovými dlažebními kostkami nebo kamínky? To by nesnesla. Nikdy ho neměly opustit.

Když odešly, Billie a mamka odpluly někam pryč a ztratily se ve vesmíru bez svitu hvězd.

Billie si povzdechla. Vlekla za sebou nohy, těžce a pomalu. Chápe, že s penězi je to teď horší, když táta už nepřispívá. Má starost o mamku, která začala chodit do druhé práce, pod očima se jí objevily tmavé kruhy a její hlas začal znít jinak. Nesnáší, že si o nich za zády všichni šeptají – i o tátovi. Ve škole. V místním obchodě. Nemají na to právo. *Nic* nevědí. A prostě nechápe, proč se s mamkou musely odstěhovat ze svého domova – *tátova* domova – a skončit v tomhle hloupém paneláku, kde na parapetu není místo ani na květináč s květinami pro hmyz. Z úzkých oken není vidět ani jeden strom. Sotva sem zavítá nějaký pták a hvězdy tu skoro nejsou vidět.

Mamka tvrdí, že byt je praktičtější kvůli práci. Je levnější na údržbu. A Billie může začít znovu v nové škole, kde o nich nikdo nic neví – ani o tátovi, pokud to tedy sama nechce prozradit. *Nakonec se s tím prostě budem muset vyrovnat,* řekla mamka. *Kvůli tvému tátovi…*

A Billie se s tím vyrovnává – alespoň se tedy *snaží.* I když se nějakým způsobem stalo, že na konci prvního měsíce už o nich *všichni* všechno věděli. *Hlavně* děti ve škole. A tady nemá žádné kamarády, kteří by se jí zastali. Prostě se jen snaží být nenápadná a čeká, až se táta vrátí domů a všechno bude lepší. Odpočítává dny…

Ale pak přišel Daniel a s ním i poznání, že ona, Billie, je jediná, kdo chce, aby věci byly jako dřív. Jediná, kdo chce, aby se táta vrátil domů.

To, co udělal tvůj táta, Billie, změnilo náš vztah. Určitě to chápeš. Musím si vybudovat nový život. Pro nás. A Daniel, no, Daniel je začátek toho všeho…

Billie to nechápala. A nikdy to nepochopí. Nechce nový život. Chce zpátky ten starý. Ten, ve kterém byla s tátou.

Než se to stalo, hledávala tátu venku, pátrala na obloze, která se mezi nimi stále rozprostírala. Stále je spojovala, i když on už ji vídal málokdy. V těch několika málo městských stromech, které se k ní natahovaly, v těch několika ptácích, kteří se vznášeli nad městem a udělali si z něj svůj domov.

Les objevila poprvé, když si Daniel *přinesl pár věcí,* aby mohl strávit celý *víkend* v jejich novém bytě. Možná se ho vydala hledat, aniž by si to uvědomila. Možná ji přitahoval už od začátku…

Bylo to pozdě odpoledne, když se snažila nepřekážet. Nečekané srpnové vedro jí spálilo světlou pokožku a pokrylo nos novými pihami. Slunce do ní opíralo své paprsky stejně zuřivě a nelítostně, jako se ona sama cítila uvnitř. Stíny pod letními stromy byly neodolatelné navzdory šuškaným příběhům, které jí vytanuly na mysli, když si uvědomila: tohle musí být Tanglewood.

Ten den, když se potulovala na okraji lesa a pozorovala stínohru listí a záblesky slunečního světla, jak prosvítá skrz větve, zahlédla Billie ve stříbrných větvích břízy kosa – s oranžovým zobákem a hrudí nadmutou zpěvem. Učinila krok vpřed a pocítila, že ji les vítá, jako by na ni celou dobu čekal.

Pak spatřila krkavce. A ozval se tátův hlas, čistý, jasný a opravdový jako kosí zpěv. Cítila, že je tam s ní a hledí na sbor krkavců v černých oblecích, jejichž hluboké *krákání* doplňovalo vysoké tóny kosů basovými tóny. Možná to byly varovné tóny. Billie věděla, že je období

hnízdění a krkavci jsou teritoriální ptáci. Je známo, že útočí na vetřelce, kteří se odváží příliš blízko. *Jen brání svá mláďata, Billie, to je vše,* slyšela tátu říkat. *A svoje území. To, co z něj zbylo.*

Lidé by jim to neměli zazlívat, ale dělají to. Koneckonců jsme to my, kdo je utiskuje: my, lidé, kteří jim bereme jejich přirozené domovy svými městy a burácejícími dálnicemi…

„Zlí krkavci", tak se skupinkám krkavců souhrnně říká. Tak nespravedlivé. Nevylepší to ani jejich drsný křik, ani to, že se živí mršinami a obtěžují farmáře v období rození jehňat. Lidé se jich bojí a považují je za zlé znamení. Ale nedělají nic jiného než kterákoliv jiná divoká zvířata, snaží se přežít. Měla bys je vidět v Dalesu, Billie-Blue, daleko v kopcích a údolích, jak se vznáší a stoupají na vzdušných proudech jako velcí dravci, jimiž jsou. Krásní ptáci, Billie. Tajemní ptáci s duhou na křídlech. Chytří ptáci, jako stvoření do příběhů…

Krkavci z Tanglewoodu nechali Billie od prvního dne na pokoji. Někdy na sebe volali ze svých strážních věží, jindy byli tiší a nehybní. Stali se z nich něco jako přátelé. Malé kousíčky táty, který zbožňoval všechny ptáky, ale nejvíc právě majestátní a nepochopené krkavce…

V průběhu několika měsíců se počet krkavců v Tanglewoodu snížil. Billie předpokládala, že pro tento rok už dokončili budování rodin. Ale u vstupu do lesa bylo vždycky pár shrbených strážců jehličnanů. A Billie vždy zahřálo u srdce, když je tam zahlédla.

V těchto dnech je jejich les jediným místem, kde se Billie cítí jako doma. Jediným místem, kde se cítí opravdu v bezpečí. Tanglewood a jeho jemné praskání a vrzání,

šeptání větru a sladké písně. Tanglewood s prostorem pro život.

Prostorem pro Billie.

Prostorem pro ni a tátu. Tam je vždycky s ní. Když pořádně zavře oči, skoro jako by ho tam viděla. Jako by pozorovala krkavce a poslouchala jeho příběhy o nich. Noe na své arše vyslal krkavce, aby našel pevninu. Spolehliví krkavci, zvědové severského boha Odina, mu přinášeli zprávy z široka daleka. Královnini krkavci, kterým zastřihují křídla, aby nikdy neopustili pevnost Tower v Londýně, jinak by Británie padla. Král Artuš kouzlem proměněný v krkavce a ve skutečnosti vůbec ne po smrti…

Ale dnes není na příběhy čas. Dnes se Billie potřebuje schovat. A přemýšlet. Tanglewood jí pomůže s obojím.

Strčila zimou prokřehlé ruce do kapes a znovu zrychlila krok, ale postupovala opatrně, aby neupadla na kluzkém chodníku ve snaze dostat se do lesa. Dorazila k prázdnému nákupáku a zabočila za roh u prodejny hranolků. Nahlédla dovnitř osvětleným oknem. Pan Chatterjee už tam byl a zvedal stříbrná víka fritéz na hranolky. Za dosud zamčenými dveřmi oranžově zářily a působily přátelsky, což Billie po pár rychlých kousnutích do toustu připomnělo prázdno v žaludku. Přála si, aby mohla vejít dovnitř a koupit si pár zlatavých kousků ze dna fritézy, horkých a křupavých, zabalených v šustivém papírovém pytlíku. Ale netroufala si utratit drobné, které měla v kapse. Později se jí budou hodit. Někdy ji pan Chatterjee zval dovnitř, dával jí zdarma zbytky jídla nebo pytlík hranolek a při předávání se jí zdvořile ptal na jejího tátu. Billie přemýšlela, kdo mu o tátových

problémech řekl, ale nějak jí nevadilo, že to *ví*. Dnes jen zvedl ruku na pozdrav, když procházela kolem, usmál se svým vlídným úsměvem a znovu se sklonil nad svou prací. Billie pocítila slzy v očích. Na okamžik chtěla otevřít dveře s přátelským zvonkem a říct mu, že utíká z domova, všechno mu povyprávět a požádat ho o pomoc. Ale ne. Mohl by zavolat její mamce. Nebo na policii.

Billie to musí zvládnout sama. Zhluboka se nadechla. Ledový vzduch jí naplnil plíce a otupil bodavý strach a palčivou zášť vůči mamce, která ji nechala úplně samotnou.

Zvládne to. *Zvládne*. Musí.

Když odcházela od nákupáku, chodník ustoupil nerovné směsi starého betonu, zmrzlého bláta a štěrku. Na chvilku se zastavila a obdivovala pavučinu, která se houpala mezi stébly zimní trávy na okraji cesty k dětskému hřišti, jejíž vlákna se leskla kapičkami námrazy. Pak pospíchala dál s hlavou skloněnou a sledovala své kroky na třpytivé zemi.

Hukot ranního provozu zeslábl a pak úplně ustal. Objevily se špičaté jehličnany, které na ni mávaly zpoza dětského hřiště vysoko nad zavřeným komunitním centrem. Za pět minut už bude schovaná mezi nimi.

Třetí kapitola

Jako roztřepená černá koule přitisknutá k rezavému zábradlí u hřiště tam jen tak seděl pták. Rozcuchané peří měl poseté drobnými krystalky námrazy, které ulpívaly i na drsném povrchu hřiště a kusu zmrzlé země pod jeho tělíčkem. Pomaličku k ní naklonil hlavu, jako by měl ztuhlý krk. Zíral na ni jedním svým černočerným okem. Ale ani se nepohnul. Ani neodletěl.

Může létat? Billie se zamyslela. Možná to je mládě, které se ještě učí. I když v listopadu už je na to celkem pozdě. A vypadá docela vzrostle a má hodně peří.

Možná si myslí, že Billie je dravec, a snaží se zůstat neviditelný tak, že se nehýbe. Billie ví, jaké to je, když se člověk snaží být neviditelný. Ustoupila o dva kroky zpět, otočila se a zůstala stát nehybně jako socha, jako by byla součástí betonového světa kolem. Součástí tíživé oblohy. Věděla, že v té hrozné fialové bundě není moc přesvědčivá, ale snažila se, jak jen mohla.

Opatrně se ohlédla přes rameno. Pták tam stále seděl jako přimrzlý. Možná je zraněný. Nebo je nemocný?

Billie odložila batoh a tiše se k němu přibližovala, jak ji to naučil táta, aby si ho mohla lépe prohlédnout.

„Je to *krkavec,* tati," zašeptala. „Jsem si tím *jistá*…"

Někdy může být těžké je odlišit od jiných velmi mladých krkavcovitých ptáků, vzpomněla si, jak říkal, zejména od vran a havranů. Pevně zavřela oči a snažila se vybavit si obrázky z tátovy *Knihy britských ptáků.* Ale není pochyb. Tento pták sice možná je hubenější, než by měl být, ale podle velikosti jeho nohou a začínajícího střapatého porostu pod bradou je to *rozhodně* krkavec.

Vzpomněla si na tu knížku schovanou nahoře na své skříni. Spolu s dalšími věcmi, které zachránila před schováním do krabic v garáži a zalepením páskou, jako by snad mohly utéct.

Jako by je táta už neměl nepotřebovat.

Jako by se už neměl vrátit domů a Daniel zaujal jeho místo jako kukačka v cizím hnízdě. Jako by to bylo v pořádku, protože *táta si za to mohl sám,* jak říkala mamka.

Pták stále zíral na Billie. Houpal se na tenkých nožkách a tiskl peří k tělu, jako by se snažil zmenšit, zmizet. Pak si Billie vzpomněla: ptáci takhle stahují peří, když se chystají k letu. Možná nakonec přece jen odletí. Zůstane tiše, nebude se hýbat a bude ho sledovat.

Nadzdvihl jedno křídlo a pohyboval jím nahoru a dolů. Pod ním byly vidět růžové skvrnky, ze kterých místy trčela krátká peříčka. Druhým křídlem nepohnul. Možná ho měl zlomené.

Pták otevřel zahnutý ocelově šedý zobák, ale nevydal ani hlásku. Otočil se a nejistě se s klopýtáním odpotácel na příliš velkých nožkách. Jako ten pitomý Daniel, který se v sobotu večer vrací z hospody U Královské hlavy, kam chodí se svými pitomými kamarády, a pak mluví moc nahlas a nesrozumitelně. Pěstmi udělal díry do dveří a jednou mamce způsobil i velké tmavé podlitiny na

zápěstí. Mamka říkala, že se jí ruka zachytila ve dveřích. Ale Billie věděla, že tak to nebylo.

Sevřel se jí žaludek. Dneska je sobota.

Mamka ji možná potřebuje. Má se vrátit?

Ale ne. To *nemůže*. Mamka ji neposlouchá. Billie musí jít… uskutečnit… svůj plán.

Ale co ten pták – ten *krkavec?* Musí se alespoň ujistit, že je v bezpečí, než bude pospíchat dál.

Sledovala, jak klopýtá k bráně parku, kde předvedl řadu nejistých skoků. Zastavil se. Pokoušel se schovat za kmenem tenkého stromu. Jediného stromu v parku. Prozradil ho klínovitý ocas, černý oproti namrzlé zemi.

Chudáček.

Ale možná je jeho rodina poblíž, hlídá ho a čeká, až Billie odejde. Pár dospělých krkavců – nebo i jediná rozzuřená matka – by mohlo predátory odstrašit. Jsou to velcí ptáci. Nebo krkavci nechávají svá mláďata napospas osudu, jakmile se osamostatní?

Billie se rozhlédla, zda neuvidí nějaké známky přítomnosti rodiny krkavců, která by ho chránila. Přelétla pohledem opuštěné hřiště s vysokou skluzavkou a rozbitou houpačkou a prověřila střechu starého komunitního centra. Ta na ni zírala zpět, přízračně bílá. Prázdná. Prohledala oblohu. Nic než bledá tvář měsíce vznášejícího se nad střechami, který se pomalu nořil do spánku, a telegrafní dráty protínající vzduch.

Pak uviděla tátu. Viděla jeho tvář, když ukazoval na černé tečky ptáků, kteří seděli těsně vedle sebe na drátech. Jako noty na linkách. Slyšela jeho hlas, hebký a jemný. *Ptačí hudba, Billie! Vidíš? Ptáci pro tebe skládají své krásné písně, přímo tam na obloze!*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Krkavčí pouto.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.